

Rigsdagsmand opmærksom paa, at denne Slutningsbestemmelse ikke vil være i Samklang med Bestemmelsen i Loven af 2den Marts 1861, netop fordi der for Forsikringen kun har været Spørgsmaal om at erstatte Skade med Hensyn til saadanne Ting, som have været forsikrede. Jeg skal nu udtale som min faste Overbevisning, at Billighed i højeste Grad taler for, at den, der lider Skade paa sin Eiendom eller paa Noget, som staaer i Forbindelse med den, faaer Erstatning derfor, naar Offret forbres i Brandvæsenets Tjeneste. Jeg troer virkelig, det ligger saa nær, at en Mand, naar Brandvæsenet fordrer, at han skal tilstede en Afbenyttelse af sin Eiendom, at han skal nedrive, det være sig nu en større eller mindre Deel af, hvad der staaer i Forbindelse med Huset, ogsaa bør tillægges Erstatning; men jeg mener fremdeles, at den Billighed, som i saa Henseende taler for det foreliggende Lovforslag, ogsaa taler for, at det ikke alene kommer til at omfatte Kjøbstæderne men ogsaa Kjøbenhavn og Landet, og fremfor Alt troer jeg, at der er en stærk Opfordring til netop at faae saadanne Bestemmelser givne med Hensyn til Landet. Alle rede Forordningen af 29de Febr. 1792 synes at forudsætte saadanne Bestemmelser, naar den udtaler, at det efter de mindre Landeieendomsbygningers Bestaaffenhed ofte vil være det eneste Middel til at standse Udbredelsen af en Ildbrand, at der finder Nedrivelse Sted; men er nu det Sted, hvori Ilden er, forsikret, hvorimod de Gjenstande, der blive Spørgsmaal om at offre, og som tilhører en Anden, ikke ere det, er det efter min Mening ubilligt at forlange, at denne Anden skal bære et Tab uden at faae Erstatning. Derfor er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i den Tanke, der ligger til Grund for hans Lovforslag, men jeg mener, at det bør udstrækkes saaledes, at det ikke blot kommer til at omfatte Kjøbstæderne, men ogsaa Kjøbenhavn og Landet. Jeg troer imidlertid, at der ved Affattelsen af Lovforslaget — ikke med Hensyn til dets Redaction, men med Hensyn til dets Indhold — er overseet een Ting, nemlig hele den Indflydelse, som Forskjellen imellem den tvungne og den frie Brandforsikring nødvendigvis maa udøve.

Jeg skal dog ikke her gaae nærmere ind paa, hvad der staaer i Forbindelse med hele dette Spørgsmaal, hvis Bestaaffenhed netop maa føre til, at man ad Lovens Vej maa søge paa den hensigtsmæssigste Maade at faae bestemt, hvorledes den omhandlede Erstatning skal gives. Det er mig bekendt fra en tidligere Embedsstilling, at man undertiden har troet at kunne forlange den af Brandforsikringerne; undertiden har man meent, at det maatte være Kjøbstædernes Politikasse, som maatte bære den; til andre Tider har man igjen troet, at det maatte være Kommunen, til hvem man kunde henvende sig for at faae Erstatning udbetalt, og der er sikkert Meget, som kunde tale for, at det, naar det ikke skulde være vedkommende Brandforsikring, nærmest maatte være Kommunen, der kom til at udrede den. Jeg vil imidlertid ikke udtale nogen bestemt Mening derom; men i dette Dilemma forekommer det mig rigtigt nok, som sagt, at Meget kunde tale derfor, og i alt Fald maatte Lovforslaget udtale sig derom. — Eigesom imidlertid Gjenstanden for det forelagte Forslag er af stor Vigtighed, saaledes har det ogsaa i sin Udførelse Krav paa saa mange Hensyn, at jeg ikke kan troe Andet, end at det vil være rettest, at Regeringen tager Spørgsmaalet i sin Haand, for efter Overvejelse af alle Hensyn, og efter at have indhentet alle de Oplysninger, som ganske vist vilde være fornødne for at komme til et rigtigt Resultat med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem Forpligtelsen til Erstatning paahviler, at fremkomme med et Forslag til dets Ordning, og jeg nærer ikke Tvivl om, at den høitagtede Justitsminister vil erkjende, at her foreligger et Forhold, der indeholder den største Opfordring til snarest mulig at faae Sagen ordnet. — Jeg skal i Forbindelse dermed endnu fremhæve een Ting, som maastee ikke har været den ærede Forslagsstiller bekendt, men som i alt Fald vil være i Erindring hos de fleste af det høie Things Medlemmer. Der fremkom i forrige Session et Lovforslag fra Regeringen om Oprettelsen af et Repræsentantskab for Kjøbstædernes Brandforsikring og jeg troer at kunne sige, at der var en ganske almindelig Stemning her i Thinget for, hvad ogsaa jeg tillod